

El mandat democràtic del Primer d'Octubre interpel·la al Govern.

written by Llorenç Prats | 25 d'octubre de 2019

Aquest divendres 25 d'octubre, vigílies de la declaració d'independència del 27 d'octubre de 2017, s'ha convocat una concentració a la plaça Sant Jaume (s'entén implícitament) amb un objectiu: «Assenyalem els culpables que ens obliguen a tornar-ho a fer», «Ens veiem al Palau». És un salt qualitatiu d'exigència democràtica, tenint en compte que el resultat del referèndum d'autodeterminació ha quedat en suspens des de fa dos anys.

Una convocatòria prou significativa pel que té de novetat radical: mirar cap endins i no atendre les provocacions externes. Superar la repressió i els empresonaments per focalitzar-se en l'exigència en les pròpies capacitats. Així ho viuen, com es veu, una part dels fidels independentistes.

Tot plegat, dins d'una paradoxa: l'obligació de l'execució independentista sorgeix de la passivitat dels mateixos independentistes. Un cercle virtuós que pot desencadenar una nova situació: prendre la iniciativa i tenir una agenda catalana lliure de condicionants externs. Una paradoxa que el mateix president Torra va posar de manifest en recents declaracions davant el cos consular a Barcelona.

La resposta ciutadana davant d'aquest tipus de convocatòria és una incògnita. A diferència d'altres propostes, àdhuc les més combatives, aquesta concentració té una notable càrrega política: afronta un tema complex i sever. És a dir, afronta el tema constituent o de com fer avançar la república catalana independent, en episodis, com l'actual, en què després de dos anys de passivitat i de mil i un dubtes, encara no hi ha vies de progrés. Sembla com si no hi hagués cap sortida viable, llevat de la reincident d'exigir canvis als espanyols i a les seves institucions. Una exigència, per altra banda, com ja exposen molts manifestants, que no té cap sentit, doncs no depèn de les potencialitats catalanes.

La reacció a la sentència del tribunal suprem espanyol ha estat clara i forta. Manifestacions, inclosos aldarulls, però sense cap sortida política. El temps corre i només es beslluma la idea d'una eventual amnistia, del tot inútil, o d'un nou marc de relacions Catalunya-Espanya, segurament cosmètic. Però res significatiu sobre la independència i l'aixecament de la suspensió de la declaració de sobirania del 27 d'octubre de 2017. Aquest és l'estat actual d'una reivindicació que es va plantejar obertament amb les consultes populars per la independència entre el 2009 i el 2011.

Hi ha, certament, un divorci entre les aspiracions democràtiques catalanes i el que volen defensar o assolir els seus polítics. La visió de les eleccions espanyoles del 10 de novembre encara accentua més aquesta situació, ja que es preveuen tota mena de pactes de despatx, per intentar frenar la majoria social i política que vol fer efectiva la independència de Catalunya.